F. SAFRONOV

ÎNTÂLNIREA DIN ADÂNCURI

Traducerea de Cornelia şi Dan LĂZĂRESCU[1]

[1] A apărut în limba română în Colecţia Povestiri Ştiinţifico-Fantastice nr. 141/sept. 1960 (după revista „Tehnika Molodioji" nr. 1/1960).

Era o dimineață splendidă. Nu adia nici cea mai ușoară briză. Marea era strălucitoare, de un albastru străveziu. De după munți se arăta soarele, poleind cu aur contururile norilor.

O barcă plutea pe unda liniştită, aproape fără să facă zgomot, scârțâind doar alene din furcile vâslelor. În ea erau trei oameni: profesorul ihtiolog Poleakov, contabilul Nikodimov şi inginerul Berdanov. Toți trei se cunoscuseră aici, în orăşelul de pe malul Mării Negre, unde se pasionaseră după înotul submarin şi acum îşi petreceau tot timpul împreună. Înotul submarin şi vânătoarea de peşti îi apropiaseră, în ciuda deosebirii dintre profesiunile lor.

Când barca se îndepărtă de țărm, lăsând în urmă pe înotătorii ce se aventuraseră singuri în larg, Berdanov îşi îmbrăcă masca. Încalță apoi înotătoarele de cauciuc verde, luă arma şi, străduindu-se să nu facă zgomot, plonjă în apă. De îndată se văzu clar că este un înotător excelent. Prietenii îl zăreau prin apa transparentă cât de sigur se aventura în adânc. Iată, a observat o pradă şi s-a făcut nevăzut. După câteva secunde doar, Berdanov apăru la suprafață, ținând în mână un chefal ucis. Aruncă peştele peste bord şi, intrând în barcă, îşi scoase masca:

— Un banc mare de chefali. Se îndreptă într-acolo şi arătă cu mâna spre largul mării. Hai să-i ajungem!

Apucară vâslele. Undeva, departe, din cer, se auzi un sunet caracteristic avioanelor cu reacție. Toți trei, ca la comandă, priviră în sus, dar nu văzură nimic.

— Unde-i? se miră Berdanov, intrigat de şuieratul tot mai puternic al motoarelor cu reacție.

— Îl văd! se bucură Nikodimov, arătând cu mâna spre cer. Uitați-vă acolo, mai la stânga!

Într-adevăr, pe cer se arătă un mic punct argintiu. Încetul cu încetul se mărea. Curând, în locul punctului argintiu, se

putea distinge silueta unui avion. Cobora repede şi se vedea clar că este un aparat uriaş, de o formă stranie, cu nişte aripi lungi, triunghiulare. Avionul cădea cu coada înainte. Din motoarele dispuse pe fuzelaj izbucneau din când în când vârtejuri de fum. Se auziră câteva pocnituri scurte.

— Un accident! exclamă Nikodimov, sărind în picioare. Din pricina izbiturii bruşte, barca se clătina. Vine drept spre noi!

Impresia aceasta se dovedi a fi înşelătoare. După câteva secunde, toţi trei îşi dădură seama că avionul cade în mare, destul de departe de mal. El se apropiase de suprafaţa apei şi pentru o clipă parcă înţepeni în văzduh. Probabil că echipajul încerca să scoată tot ce se putea din motoare, ca să preîntâmpine catastrofa. Motoarele însă mureau, iar şuvoiul de gaze ce ieşea cu putere din eşapament făcea să spumege oglinda netedă a mării. Apa ţâşnea în sus şi se împrăştia în toate părţile, ca o fântână arteziană, părând că fierbe în jurul gigantului aerian. Acum, la suprafaţă, nu se mai vedea decât jumătate din uriaşul său fuzelaj.

Pe neaşteptate, o sirenă din avion începu să urle. În aceeaşi clipă, motoarele îşi încetară activitatea şi aeronava dispăru în adânc. Crestele înalte şi spumoase ale valurilor acoperiră totul şi marea înghiţi nava zburătoare. La suprafaţă rămase doar un uriaş cerc de spumă albă, ce acoperea ca un giulgiu locul catastrofei.

— Mai repede, într-acolo! spuse grăbit Poleakov. Trebuie salvat echipajul. Poate vor reuşi să părăsească bordul!

Barca se repezi cu viteză înainte. Pe cei trei prieteni îi despărţea de locul pieirii avionului o distanţa de câţiva kilometri. Stând la cârmă, Poleakov privea atent în zare, străduindu-se să observe pe aceia care s-ar fi salvat. În zadar! Numai de câteva ori se iviră la suprafaţă bulboane de aer ce făceau ca marea să spumege din nou. Se părea că apa pătrundea în interiorul avionului.

— Straniu. Foarte straniu…, mormăi Poleakov.

— Ce anume? întrebă Berdanov.

— M-a uimit aspectul neobişnuit al avionului scufundat. O aripă triunghiulară ce ajungea până la coadă... Dimensiuni nemaivăzute... Motoare de o forță uriaşă, ce-l mențineau vertical peste apă... O amerizare stranie, cu coada înainte...

— Amerizare? întrebă Nikodimov. Doar a căzut, nu a amerizat.

— Poate că da, dar poate că nu. Dacă aş fi un om cu fantezie, aş presupune că nu era un avion...

— Dar ce era?

— Semăna mai mult cu un rachetoplan cosmic. Şi a fost construit, cred, nu la noi, pe Pământ, ci pe o altă planetă. Poale chiar pe Marte...

Abia după 40 de minute barca ajunse în regiunea unde căzuse avionul. Toți se aplecară peste bord, privind atent în apă. Motoarele avionului ridicaseră acolo nori de nămol, de nisip şi bucăți de plante submarine. Pe alocuri, la suprafață, se clătinau meduze albastre-străvezii şi peşti buimăciți.

— Nu se observă nimic, spuse dezamăgit Berdanov privind în lături. Nici avionul, nici oamenii.

— Trebuie să ne cufundăm, răspunse Poleakov. Poate zărim ceva în adânc.

Îşi îmbrăcă în grabă masca, luă arma şi plonjă. Departe, prin stratul de apă tulbure, străluceau stâncile întunecoase de pe fundul mării. Deasupra, destul de aproape, se profilau carena roşie a bărcii şi o parte din vâslă. Suprafața apei părea o oglindă de argint care reflectă obiectele scufundate.

Poleakov văzu deodată, chiar în fața lui, un chefal uriaş. Peştele nu părea să mişte din aripioare, totuşi înainta destul de repede, schimbându-şi din când în când direcția. Pe neaşteptate, chefalul se aruncă mai întâi la dreapta, apoi la stânga şi dispăru în adânc. După ei, în mare viteză, înota un corp uriaş, negru, lung de vreo patru metri. Poleakov reuşi să observe pe spinarea acestui gigant, care trecu pe lângă el ca

o săgeată, o aripioară verticală.

„Un rechin!" - îi fulgeră prin minte. Animalul de pradă se năpusti după chefal şi-l ajunse. Poleakov văzu cum se căscă şi se închise butul intens. Totul se petrecu în câteva fracțiuni de secundă. Când peştele se întoarse cu fața spre el, sângele îi îngheță în vine. Un rechin-ciocan! Unul dintre cei mai uriaşi răpitori submarini! El, ihtiologul, să nu-l recunoască?!... De la cap, spre ambele părți, pornea o proeminență orizontală. În spatele capului, pe trunchi, erau doi ochi mari, bulbucați. Deodată se aprinseră de o strălucire verde ca de pisică. Groaza îl cuprinse pe Poleakov. Dând cu disperare din înotătoare, se avântă spre suprafață.

Sufocându-se, fără a putea măcar să mai scoată un cuvânt, făcu semn spre apă lui Berdanov şi Nikodimov, care îl trăgeau în barcă.

— Un rechin-ciocan! gâfâi el, smulgându-şi masca.

— Nu se poate! Ăştia nu trăiesc în Marea Neagră!

De abia spusese aceasta Berdanov, că la suprafața apei se arătară o aripioară ascuțită şi o parte din spinarea uriaşului peşte.

Nikodimov sări înspăimântat către celălalt bord. Barca se clătină foarte tare. Rechinul descrise în jurul bărcii un cerc, apoi un al doilea, un al treilea, pe urmă un al patrulea... Lăsa impresia că se va învârti astfel la nesfârşit.

— Uită-te la coada lui! şopti Poleakov. Asta nu-i un rechin. Rechinii au coada verticală, iar coada acestuia e orizontali, ca la balenă...

— Atunci ce-i?

— Nu ştiu... Straniu... Un astfel de peşte nu e cunoscut în ihtiologie.

Între timp, bizara viețuitoare continua să descrie rotocoale, impasibilă, ca şi cum n-ar fi intenționat să atace barca. Aripioara sa, umedă, ieşind din apă, reflecta o lumină trandafirie. Poleakov îl apucă deodată de mână pe Berdanov.

— Am impresia că nu-i o ființă vie.

— Cee?!

— Priveşte mai atent…

Aripioarele şi coada uriaşei făpturi fusiforme erau cu totul imobile. Stăteau fixe, într-o anumită poziție. Era absolut de neînțeles cum se mişca monstrul. Aplecându-se spre apă, Poleakov auzi un zgomot foarte slab, ca şi cum în apropierea bărcii ar fi lucrat un mic motoraş. Sunetul venea de la „rechin”.

— Auziți? Năzdrăvănia asta-i de acolo…

— De unde?

— De pe racheta marțiană, care a amerizat aici.

— Ei, asta-i prea de tot!

— Priviți! Priviți! strigă Nikodimov, arătând spre mare.

Dinspre bordul drept se apropiau de barcă încă doi „rechini”.

Berdanov aruncă în treacăt o privire spre țărmul îndepărtat: se putea ajunge până acolo înot? Poleakov, în aparență liniştit, privea fără să se mişte spre „rechin”. Nikodimov se făcu alb ca varul.

În clipa aceea, unul dintre „rechini” se vârî sub barcă. Se auzi o lovitură puternică şi toți trei zburară, rostogolindu-se în apă.

Ultimul lucru pe care îl reținu Berdanov fu chipul lui Nikodimov, desfigurat de spaimă şi durere: zburând, una dintre vâsle îl lovise în cap.

…Cufundându-se în apă, Berdanov văzu alături de el contururile neclare ale unui „rechin”. Răpitorul deschise bolul uriaş şi inginerul simți că este apucat de picioare şi absorbit. Se aruncă într-o parte. Prea târziu! Fălcile „rechinului” se strânseseră uşor pe mijlocul lui şi îl înghițeau treptat. Încă o clipă, şi ele se închiseră cu zgomot peste capul său. Inima lui Berdanov bătea gata să-i sară din piept. Simțea că înghițitura de aer pe care o trăsese în plămâni îi

mai ajungea doar pentru câteva secunde. În ochi îi scânteiau cerculețe roşii. Pierzându-şi aproape cunoştința, ridică puțin capul şi trase aer în piept. Instinctiv respiri adânc...

„Ce-o mai fi şi asta?" - îi trecu prin cap.

În interiorul „rechinului" era aer. Nu-i venea să creadă, totuşi respiră repede şi des, ca după o fugă ce-i sleise puterile.

Pipăi corpul „rechinului". Era tare şi rigid ca metalul.

Fără voie îşi aminti cuvintele lui Poleakov: „Asta nu-i o ființă vie"... Profesorul avea dreptate.

În jur era un întuneric absolut. Un motoraş nevăzut duduia regulat. Deci „rechinul" plutea. Dar încotro? De sus coborî ceva rece pe obrazul lui Berdanov. Pipăi cu mâna - o membrană subțire. Întinse mâna înainte - altă membrană. În spate - la fel. Membrana nevăzută îl înfăşura din toate părțile. Se pomeni ca într-un sac. Respira tot mai greu. Berdanov încercă să rupă foița cu mâinile, dar nu reuşi. Deşi subțire, era totuşi solidă.

Trecură câteva minute, şi atmosfera din sac deveni sufocantă şi fierbinte.

Prizonierul apucă membrana cu dinții şi muşcă din ea, deschizând astfel un mic orificiu. Cu degetele rupse în continuare pelicula şi scoase capul din sac. Putea să respire mai uşor.

Deodată simți cum corpul „rechinului" se lovi de ceva tare. Din cauza inerției fu aruncat înainte. Fălcile „rechinului" se deschiseră pe neaşteptate, Berdanov zări în fața lui o lumină şi primi din spate o lovitură uşoară, care-l azvârli afară din botul „fiarei".

Căzu în apă. Membrana cea subțire îi încurca mişcările. Zvârcolindu-se, dădu de ceva tare şi se ridică în picioare.

În clipa aceea simți că cineva îl atinge de umăr. În spatele său stătea profesorul Poleakov, cufundat până la piept în apă.

— Ei, cum e cu ipoteza mea?

— Care?

— În legătură cu marțienii. Suntem doar în nava lor. În adâncul mării!

— Aşa crezi?

— Fără nici o îndoială.

— Dar unde-i Nikodimov?

— Nu ştiu...

— Pe dumneata tot... „rechinul”?

— Tot...

Berdanov privi în jur. Se găseau într-un compartiment mic şi întunecos din rachetoplan. Pe pereți, doua luminatoare aruncau o lumină palidă. Podeaua acelei despărțituri se afla la un metru sub apă. Poleakov îşi ajută prietenul să se elibereze de membrana ce-l înfăşură. Pe neaşteptate, se auzi o lovitură la bordul stâng. În perete se deschise o breşă, prin care pătrunse un puternic şuvoi.

— Trapa..., explică pe scurt Poleakov, trăgându-l deoparte pe Berdanov.

Prin orificiul care lăsa să intre apă se arătă botul „rechinului”. Peştele mecanic pătrunse în încăperea lor până la jumătatea corpului, închizând astfel, ca un dop, drumul şuvoiului. Fălcile se deschiseră şi dintre ele căzu înăuntru un om înfăşurat şi el într-o peliculă transparentă.

— Nikodimov! exclamă Poleakov, aruncându-se în ajutorul acestuia.

„Rechinul” mecanic se trase înapoi şi în compartiment pătrunse apa din nou, dar numai o secundă. Capacul circular de metal al orificiului se închise, oprind şuvoiul.

Nikodimov zăcea fără cunoştință. Fața îl era însângerată; lovitura vâslei îi sfâşiase pielea capului. Berdanov şi Poleakov sfârtecară membrana rigidă, îl ridicară pe Nikodimov pe brațe, susținându-l deasupra apei. Poleakov puse urechea la pieptul lui şi ascultă.

— Trăieşte! Uite, în colţ e un planşeu uscat. Să-l ducem acolo. Fii atent. Acum trebuie să-i punem ceva sub cap.

Berdanov adună sacii de peliculă, din care tocmai se eliberaseră, îi scutură şi făcu din ei un fel de pat moale pentru Nikodimov. Apoi îşi rupse cămaşa în fâşii lungi şi cu faşa confecţionată ad-hoc îi legă rana. Nikodimov gemea.

— Din păcate, nu putem să-l ajutăm mai mult...

Amândoi se aşezară pe marginea planşeului, căutând să nu-l tulbure pe Nikodimov. Compartimentul rachetoplanului părea o criptă metalică ferecată, din care nu exista ieşire. Berdanov îl privi pe Poleakov, care se gândea şi el probabil la situaţia creată. Observând uitătura lui Berdanov, Poleakov spuse încet:

— Şi totuşi trebuie să existe o ieşire. Fără îndoială că încăperile rachetoplanului comunică între ele. Să căutăm cu atenţie. Ce crezi?

— Şi eu cred la fel. Pe mine mă frământă însă altceva: Ce facem cu Nikodimov? Priveşte-l... Încă nu şi-a revenit.

Nikodimov gemu. Respira cu gura uscată şi larg deschisă.

— I-ar trebui puţină apă, răspunse Poleakov, dar de unde s-o luăm? Poate că marţienii nici nu beau un asemenea lichid. Fie, se hotărî el deodată, hai să cercetăm locul. Nu prea am chef să intru din nou până la piept în apa rece, dar ce-i de făcut...

Coborâră de pe înălţimea pe care stăteau şi începură să pipăie cu atenţie pereţii.

— Profesore! chemă Berdanov. Vino aici! Uite ce aduc rechinii-roboţi.

El ţinea în mână un sac de peliculă plin de apă. Înăuntru se zbătea un peşte mare. Curând mai găsiră câteva săculeţe. În ele erau peşti mari şi mici, crabi, pietre, raci, scoici, meduze, probe de nisip din fundul apei, bucăţele de lemn, cioburi de sticlă, frânturi de metal ruginit - într-un cuvânt, tot ce se poate găsi în mare şi pe fundul ei.

— Am impresia că rechinii-roboți colectează toate astea pentru ca marțienii să le poată studia.

— Şi noi facem parte din colecție, zâmbi amar Berdanov, dar poate că-i spre bine. Vom fi studiați şi astfel ne vom întâlni cu marțienii. Înseamnă că trebuie să existe o ieşire de aici!

Drept răspuns la cuvintele lui, din colțul îndepărtat al încăperii se auzi geamătul lui Nikodimov. Întorcându-se, văzură că deasupra planşeului s-a deschis o trapă mare ce dădea în compartimentul de alături, care era luminat puternic. Rănitul Nikodimov dispăruse de pe planşeu.

— Marțienii dumitale l-au furat în timp ce noi priveam peştii! exclamă Berdanov. Acum au să vadă primul om. Pentru ei, el este o sălbăticiune. Probabil că nici nu-şi dau seama că e rănit!

Cei doi săriră pe planşeu şi începură să lovească cu pumnii în trapa care se închisese. Sunetul surd al loviturilor se stingea, trapa însă nu se deschidea.

— Trebuie să ne cruțăm forțele, spuse Poleakov, aşezându-se pe podeț. E greu să ghiceşti ce se va întâmpla cu noi mai departe.

Pe neaşteptate, se aprinse o lumină strălucitoare. Părea că o răspândea întregul plafon.

Cei doi prieteni se ghemuiră cu spinările de perete, privind cu atenție la neobişnuitele schimbări survenite. Din apă, de pe fundul încăperii, se ridică încet o plasa metalică. Iat-o cum a rămas în întregime suspendată în aer, s-a înclinat, vibrând mărunt şi des. Săculețele de peliculă cu peşti, raci şi probe de nisip alunecară spre planşeu chiar la picioarele lui Berdanov şi Poleakov. De sub podeț se arătară câteva labe metalice, dotate cu câte două degete, care, cu o mare agerime, ajutându-se una pe alta, adunară într-un singur minut toate obiectele de pe plasă, până la ultimul. Labele scurte şi avide dispărură sub planşeu tot atât de neaşteptat cum se iviseră.

Berdanov se clătină. Simți că uşa trapei de care el se sprijinea cu spinarea se deschide încet spre despărțitura alăturată. Privi într-acolo. Prin crăpătura dintre trapă şi perete străbătea o rază de lumină.

— Priveşte! îl trase pe Poleakov de mână, arătându-i uşa căscată.

Ambii se năpustiră spre trapă. Aceasta se deschise încet, fără zgomot. În culmea bucuriei, dădură buzna în încăperea de alături, dar se opriră în prag. În a doua cameră strălucea o lumină albastră-verzuie atât de intensă, încât ai fi putut citi o carte fără nici o greutate. Acolo nu se vedea pic de apă. Un email alb şi neted acoperea pereții. Îndată le sări în ochi curățenia deosebită a compartimentului, de-a lungul căruia se înşiruiau în rânduri dese, aproape atingându-se unul de altul, dulapuri albe şi înalte, închise ermetic. În partea dreaptă a fiecăruia se zărea câte un ochi mic de sticlă.

Poleakov nu mai putu răbda, se apropie de primul dulap şi privi înăuntru prin gemuleț.

— Ehe! Dar ăsta-i un preparator! Uită-te: Mecanismele secționează peştii prinşi.

Labe metalice cu câte două degete apucau dintr-un fel de ladă unul după altul obiectele găsite de rechinii-roboți şi, la intervale regulate, le aşezau într-o sferă mare şi albă. Unele dintre obiectele de aici intrau apoi în conducta străvezie din dreapta, iar celelalte - în cea din stânga. Iată, labele au apucat un crab mare, aflat într-un sac de membrană, şi i-au dat drumul în sferă. După câteva secunde, crabul, prins de un jet de apă, trecu prin conducta din dreapta în dulapul alăturat.

— Se pare că este o sferă analizatoare automată, care selectează lucrurile găsite, îşi dădu părerea Poleakov. Cred că aici este folosit sistemul memoriei electronice. Ea compară obiectul cu tot ce-a fost până la el. Ce nu-i folositor sau este asemănător cu alte lucruri deja triate se aruncă. Exemplarele

noi se îndreaptă spre colecție. E bine gândit! Şi cu ce precizie lucrează!

În dulapul alăturat, crabul fu prins de alte mâini şi vârât la iuțeală într-o casetă. Trecu mai puțin de un minut, şi din ea ieşi un perfect cub de gheață, în interiorul căreia se găsea crabul.

— Oho! L-au congelat de viu!

— Şi încă împreună cu apa în care a fost prins, adăugă Poleakov. Acum e clar de ce rechinii-roboți îşi înfăşoară prada într-o membrană. Asta le dă marțienilor posibilitatea să studieze nu numai viețuitoarea respectivă, ci şi mediul în care a trăit.

— Şi pe noi ne-ar fi aşteptat aceeaşi soartă..., se cutremură Berdanov.

Privind în dulapul alăturat, profesorul Poleakov se minună:

— Aşa înțeleg şi eu colecție!

Pe rafturile dulapului, într-o perfectă ordine, erau înşiruite cuburile de gheață, înăuntrul cărora se aflau animale şi peştii congelați. Erați aici şi crabi negri, şi creveți străvezii, şi scoici. Câteva rafturi erau ocupate de asemenea cuburi. Prin stratul de gheață se vedeau scrumbii, chefali, stavrizi, cai de mare, hamsii şi alți locuitori ai Mării Negre. La nevoie, acest dulap ar fi putut adăposti şi un gigantic rechin albastru dacă astfel de animale s-ar fi găsit în Marea Neagră.

— Deştepți, marțienii! exclamă profesorul Poleakov. În curând o să aibă tot atâtea cunoştințe despre Marea Neagră câte avem şi noi. În starea asta, exponatele se pot păstra sute de ani.

Deodată Berdanov începu să dea din mâini, chemându-l pe Poleakov şi arătându-i ceva pe podea. Acolo se vedea, un şir de mici pete roşii ce duceau până la uşa compartimentului.

— Ce e asta, după părerea dumitale?

Poleakov îngenunche şi privi cu atenție petele,

— Sânge! conchise, privindu-l pe Berdanov. Crezi că este sângele lui Nikodimov? întrebă imediat, cu toate că inginerul nu-şi exprimase încă părerea.

Urmele de sânge duceau în interiorul compartimentului, Ele îi conduseră spre cel mai îndepărtat dulap. Aici se întrerupea şirul de pete.

— Dar unde o fi el?

Berdanov aruncă o privire prin ochiul transparent al dulapului şi sări imediat înapoi. În inferiorul rece al dulapului, pe o masă strălucitor de albă, zăcea corpul nemişcat al lui Nikodimov, acoperit cu o pătură semitransparentă. Mâinile îl erau întinse nefiresc de-a lungul corpului, capul era lăsat pe spate, nasul se ascuțise, obrajii îi erau traşi.

De abia apucară Poleakov şi Berdanov să se uite la el, că masa cu trupul întins pe ea se clătină şi coborî încet sub podea. Canaturile albe se închiseră. Dulapul se goli.

— L-au congelat ca pe un exponat!

— Atunci de ce nu ne-au congelat şi pe noi?

— Poale că le trebuie numai un singur exemplar sau poate că nu ne-a venit încă rândul.

Berdanov căzu pe gânduri.

— În cazul ăsta, întâlnirea cu marțienii dumitale nu făgăduieşte nimic bun. În încăperea asta cu dulapuri-frigidere vom muri pur şi simplu de foame, apoi ne vor transforma şi pe noi în mumii de gheață.

— Pe cât se pare nu vom mai reuşi să-l salvăm pe Nikodimov, se încruntă Poleakov.

Cei doi prieteni făcură înconjurul compartimentului, cercetând toate ungherele. Berdanov observă o uşă, o pipăi, simți într-o parte butonul care o manevra şi-l apăsă. Uşa se deschise încet, lăsând liberă intrarea spre încăperea vecină.

— Profesore! Repede, aici! Au uitat să deconecteze sistemul de dirijare al acestei uşi.

Toți pereții din camera alăturată erau ocupați cu tablouri de comandă înalte şi vopsite în cenuşiu. Privirile începură să le joace din cauza mulțimii de luminițe multicolore, comutatoare, manşe şi butoane. Uşa se închise în urma lor fără zgomot.

— Din lac în puț! mormăi Berdanov. Am fost din nou închişi. Acum vom trăi printre butoane. Să nu le mişti! Şi nu cumva să te atingi de ceva!

— De ce eşti nemulțumit? se miră Poleakov. O fi cum o fi, totuşi cunoaştem pe îndelete rachetoplanul.

Pentru Berdanov, ca inginer, acest compartiment era mai interesant decât cel anterior. Cercetă cu atenție tablourile de comandă.

— Aceste geamuri mate nu-ți amintesc şi dumitale de ecranele televizoarelor? Aş vrea să ştiu ce rost au aici?

Privi un şir de butoane şi apăsă pe unul dintre ele. Pe un ecran se aprinse imediat o lumină albăstruie. Apoi apăru imaginea colorată a părții din spate a aeronavei.

— Ce faci? se indignă Poleakov. O singură mişcare neatentă şi sărim în aer!

Berdanov începu să râdă.

— Oare îți închipui că ei sunt capabili să întreprindă un zbor interplanetar şi n-au fost în stare să prevadă un blocaj obişnuit pentru cazul unei greşite declanşări a butoanelor? Te încredințez că din punct vedere ingineresc, aceasta ar fi cu totul de neconceput. Să nu-ți închipui că marțienii sunt mai puțin prevăzători decât noi.

— Atunci, apasă pe butonul următor!

Pe ecran apăru imaginea părții superioare a rachetoplanului. Ascuțit, cu un vârf foarte mare şi proeminent, el amintea de un inorog din basme. Unele luminatoare din partea superioară erau aprinse. Acolo exista viață. Toate aparentele indicau că tocmai acolo se găseau marțienii.

— Priveşte..., şopti Berdanov nedezlipindu-se de ecran.

De vârful rachetoplanului se apropiau şase siluete în costume de scafandru. Trăgeau după ele o plasă plină cu pradă. În apropierea vârfului se deschise o uşă. Unul după altul, stăpânii rachetoplanului intrară în navă.

— Ai observat? Au câte două mâini şi două picioare, spuse Poleakov. Ai văzul?

— Eu am văzut, dar şi ei şi-au dat seama că-i urmărim, replică Berdanov. De la tabloul de comandă, noi am aprins reflectoarele rachetoplanului.

— După toate probabilitățile, cu ajutorul acestor butoane putem cerceta rachetoplanul nu numai pe dinafară, ci şi pe dinăuntru, presupuse Poleakov. Hai să încercăm...

În momentul acela, o mână grea căzu pe umărul lui Berdanov. Acesta se întoarse şi rămase înmărmurit. În fața lui stătea un marțian înalt, îmbrăcat într-un solid scafandru metalic. Prin cupola transparentă de pe cap nu i se putea vedea fața, deoarece era înfăşurată într-o țesătură cenuşie, impenetrabilă. Doi ochi mari, albaştri îl ținteau pe Berdanov.

Primul şi-a venit în fire Poleakov.

— Noi suntem de acolo, de pe țărm! Pe unul dintre noi l-au congelat aici.

— Aşteaptă, profesore, îi întrerupse Berdanov. Doar ei nu înțeleg limbile pământeşti...

Şi arată marțianului trei degete. Acesta privea la el mirat şi clătină din cap că n-a priceput. Berdanov ridică încă o dată trei degete, îndoi unul şi arătă către sine. Marțianul înțelese. Înclină capul. Berdanov îndoi ai doilea deget şi-l arătă pe Poleakov. Marțianul dădu iar din cap. Al treilea deget, Berdanov nu-l mai îndoi, ci, întorcându-se înspre uşa închisă ce dădea în compartimentul cu frigidere, indică într-acolo. Marțianul se îndreptă spre uşă, o deschise cu o mişcare uşoară a mâini şi, făcând un gest, îl invită pe Berdanov să-l urmeze. Inginerul se apropie de dulapul în care împreună cu

Poleakov îl văzuseră pe Nikodimov congelat şi arătă marţianului cel de-al treilea deget. Acesta privi prin gemuleţul de sticlă, văzu dulapul gol şi se întoarse la cei doi însoţitori ai săi, care rămăseseră în prag. Nici Poleakov, nici Berdanov nu auziră ce au discutat între ei marţienii. Costumul gros de scafandru nu lăsa să răzbată nici un sunet. Desigur, înăuntru erau radioemiţătoare. Privind încă o dată în dulapul-frigider, marţianul îl luă de braţ ne Berdanov şi Poleakov şi îi duse după el. În faţa lor, ca la un semn al unei baghete magice, se deschideau toate uşile compartimentelor. Împreună trecură în partea superioară a rachetoplanului şi ajunseră într-o încăpere în care părea că locuieşte cineva.

Marţianul se aşeză pe un pat moale, prins în perete, îşi scoase de pe cap cu mişcări repezi casca transparentă, îşi dezbrăcă costumul de scafandru, îşi desfăşură de pe corp şi de pe faţă ţesătura călduroasă de lână şi spuse într-o perfectă limbă rusă:

— De ce staţi în picioare? Aşezaţi-vă!

Berdanov şi Poleakov rămaseră stupefiaţi. Înaintea lor se afla un bărbat tânăr, de vreo treizeci şi doi de ani. Acesta îşi trecu mâna peste obrazul obosit şi repetă:

— Haideţi, aşezaţi-vă.

Poleakov se aşeză, dar în acelaşi timp întrebă:

— Cine sunteţi?

— Oameni sovietici ca şi voi, răspunse obosit „marţianul” cu ochi albaştri.

Poleakov se înfurie.

— La ce bun toată această nebunie? De ce l-aţi congelat pe Nikodimov? De ce ne ţineţi aici atâta timp în neştire?

— Serioja! se adresă „marţianul” cu ochi albaştri unuia dintre tovărăşii săi. Explică-le totul, eu mă duc să mă culc. Sunt sfârşit de oboseală.

Cu aceste cuvinte, se caţără cu greu în patul de sus şi imediat adormi.

Cel care fusese numit Serioja se aşează pe locul rămas liber.

— Degeaba v-aţi năpustit aşa asupra lui. A coborât astăzi de câteva ori la o enormă adâncime. Tocmai ne-am întors dintr-o expediţie submarină.

— Dar unde ne găsim, la urma urmei?

— Vă rog să nu vă neliniştiţi, totul este în regulă, răspunse Serioja. Dumneavoastră aţi nimerit pe un rachetoplan experimental, care este încercat înaintea unei călătorii pe Venus. Echipajul nostru a şi făcut câteva zboruri în jurul Pământului. Acum punem la punct o amrizare pe altă planetă.

— De ce amerizare?

— După presupunerile unor savanţi, planeta Venus este acoperită de la un capăt la celălalt de un ocean. Nu este exclusă amerizarea.

— Şi „rechinii" voştri?

— Sunt cercetaşi electronici, care ne vor procura exponatele. Iar acum sunt şi ei supuşi probelor.

— De ce ne-au înşfăcat şi pe noi?

— Dumneavoastră sunteţi vinovaţi. V-aţi îndepărtat prea mult de ţărm. Noi eram în acest timp în afara navei. Dumneavoastră aţi avut de-a face cu roboţii-colectori şi cu roboţii-sanitari.

— Dar ce-i cu Nikodimov?

— Lui i s-a dat primul ajutor. Se află în compartimentul-izolator şi acum e în afara oricărui pericol. Va mai rămâne la noi câteva zile, apoi îl vom trimite pe ţărm. Dumneavoastră va trebui să părăsiţi rachetoplanul nostru fără el.

Un tânăr înalt se apropie de cel ce vorbea şi-i puse mâna pe umăr.

— E timpul? îl întrebă Serioja.

Acesta înclină din cap drept răspuns.

— A sosit după dumneavoastră o şalupă de grăniceri,

spuse Serioja. Să mergem...

...A trecut o jumătate de an. Într-o dimineață, profesorul Poleakov deschise, ca de obicei, numărul proaspăt al gazetei. Îi sări în ochi un titlu scris cu litere mari:

Comunicatul agenției TASS
despre sosirea unei rachete cosmice sovietice pe Venus

Poleakov parcurse în fugă textul comunicatului:

„...Cu patruzeci de zile în urmă, o rachetă cu echipaj pe bord a părăsit Pământul... Astăzi, la orele 5,33 de minute şi 21 de secunde, ora Moscovei, racheta a atins suprafața planetei Venus... Echipajul se simte excelent... Legătura radiofonică cu echipajul este ținută încontinuu... Au început cercetările ştiințifice”...

Profesorul Poleakov nu citi mai departe, căci îşi aduse deodată aminte de comandantul cu ochi albaştri, apoi de Serioja cel îndesat... Şi-i închipui pe Venus şi murmură ca pentru sine:

— Ei, şi ce-i cu asta... Nimic extraordinar...